

“Trùng cút kia chớ có mọt con sâu làm rầy nời canh. Nay thì nhieu con sâu lắm! Nghe mà thây xịu hời”! (Trùng Trùng Sang)

Tâm sự gởi đến bạn Quê hương và trứng cút Trùng Trùng Sang

Thưa ông Trùng Trùng Sang, Đến bạn Quê hương và trứng cút

Chưa cần đến danh sách những bạn Quê hương mến, tôi cũng nhiên xác quyết ông là “Đến bạn Quê hương và trứng cút” mà không sai, vì tôi biết chắc đi uầy ngay từ trước khi bạn (Việt Nam mình có cái này). Đến xác quyết này tuy đúng với tất cả các sỹ viên Bộ Chính trị của Đảng ta, song đến với riêng ông, niềm tin ông sẽ trứng cút có mọt nguyên nhân khác, và đây chính là đi u khi n tôi muốn viết bức thư này.

Tất cả những người Việt Nam còn quan tâm đến tình hình nước mình chắc không ai quên là phát biểu của ông cách đây mấy hôm:

“Trùng cút kia chớ có mọt con sâu làm rầy nời canh. Nay thì nhieu con sâu lắm! Nghe mà thây xịu hời”! Không nhớ cụ thể mỗi năm mấy mai kia, người “ta nói là có mọt bầy sâu, tất cả là sâu hời! Thưa đâu “có đờ c! Mọt con sâu đã nguy hiểm rồi! Mọt bầy sâu là chết cái đất nước này!...”

Một vị lãnh đạo Đảng hiện nay mà dám nói một câu như thế như thể những người dân chúng tôi phải bầu, kể cả những người đã quen nghĩ “Quê hương là của Đảng” (còn nói “của dân” thì chớ là nói xã giao), kể cả những người đứng đầu bộ máy “gạch tuốt”.

Nếu chúng công nhận trong Đảng có “mọt số” những kẻ thoái hóa biến chất, không làm theo lời dạy của Bác Hồ thì dân nghe đã quen tai. Những người hiện chúng là “SÂU”, mà Cụ M.T.B.Y. SÂU, thì rõ khác trước (mặc dù còn phải chờ xem rồi đây có vẻ như một chút tên gọi của “đảng chí Sâu” nào không).

Đến từ hai khi n dân chúng nghe nhiên là câu “Nghe mà thây X U H”! Suốt mấy chục năm trước Đảng dấn dấn “đi từ thây ng lờ này đến thây ng lờ khác” dân chúng chớ thêm nghe mọt lời “xịu hời” từ người lãnh đạo.

Đi mãi trên đường thây ng lờ mà sao hàng đoàn em gái nước Việt phải sang làm nô lệ tình dục, mà nhà nhà là... Cầm-pu-chia? Hàng đoàn em gái Việt khỏa thân cho mấy thây ng “nhăng nhít” nước ngoài kiêu m tra mang về làm “vợ thây” cho các gia đình chúng họ chớ chán thì giết quách... Mà đây không phải là những người sa đọa gì về tính dục, họ còn nhà lành, trong mọt

xã hội tốt đẹp hơn phải được hình thành! Tuy ông chưa kịp ra, nhưng một khi người lãnh đạo đã dám nói lên sự thật, thì còn nghi ngờ dân, dân như ông người đang đóng thuế nuôi mình, trong đó không thể bỏ qua ông đang dạy dỗ thế hệ không thể ông?

Ông cha ta đã để lại cho gia đình một “quyển” rất quý nên mỗi sinh viên học sinh người tài như Ngô Sĩ Piano Đặng Thái Sơn, nhà GS Toán học Ngô Bảo Châu, nhà Phó thủ tướng Đặng Ngọc Viêt Philipp Rösler... Tất cả rằng khi “nhìn vào” người vinh quang này và cho mình, ta đã không hề băn khoăn tại sao người này không được học ngoài nước, chỉ trong nước thì Đặng Thái Sơn liệu có thoát khỏi cái lí do “xấu” của người cha Nhân văn Đặng Đình Hồng, Ngô Bảo Châu liệu có được yên thân như Lê Bá Khánh Trình, vì ông Châu sớm mua gì cũng bỏ quy là một kẻ “ngạo mạn, tiếm quyền cho đi đến bình hòa”? Khi tiếm quyền như người thành tựu này, bên cạnh niềm vui, nhà nước phải biết giữ mình mà xem liệu chính sách của mình đối với người “nguyên khí quốc gia”, có vàng trong nhà mà không biết dùng, người Viêt thông minh tài giỏi thế mà sao người giáo dục bấy giờ cứ nát như thế này, chúng ta có tác phẩm văn học hay đến như nào xem thế giới đi?

Trước khi du nhập trào lưu Công sản, dân còn nằm trong quỹ đạo Thúc dân và Phong kiến, cha ông ta vẫn để lại được cho thế hệ một “thứ vàng”. Nhưng Cách mạng đã tiến đến và bị đập phá nào mà giữ lại được một thứ “mặt ngọc hoàn toàn, vòng ngọc tuyệt vời”? Nếu chưa thấy rõ điều đáng xấu hổ này thì ít nhất cũng phải dừng ngay sự bắt bớ, xét xử với người tiến bộ nói phần bình trong lĩnh vực báo chí để thế hệ, chúng ta xâm phạm những sự đổi cách cải tạo đang một lòng dân... Chưa nói đến chuyện phân định đúng sai, ít nhất cũng phải nhìn ra cái “đạo đức xã hội” đang rung chuyển, thế hệ xã hội đang rất cần “những phút tĩnh tâm” để cùng nhau rà soát lại cung cách đi đường và đến đến xã hội, vai trò của bất cứ Đảng nào cũng không là gì trước sự tiến bộ vong thân suy sụp của thế hệ. Còn nếu cứ khẳng định như một lao động theo khuôn mẫu “Cách mạng không ngừng” của Lênin thì thế ông Trùng Trùng Trùng Sang, bạn bè Xã hội chủ nghĩa thành “xuống hạ cấp nút” là đi đường của chúng ta.

Ta thường nêu cao đức đi tìm Văn hóa phương Đông, nên xin thưa Văn hóa phương Đông được biết coi trọng đến liên lạc, biết đến sự nhàn. Dân tộc Nhật Bản, sau Đại chiến 2 biết đến những cái đẹp của cuộc sống phát xít bị trừng phạt mà “phần chí” báo nhau tu tập rồi vượt lên thành công quốc kinh tế thế giới đáng trọng. Trung Quốc có câu “Bang hữu đạo, bần thì yên, sự dã. Bang vô đạo, phú thì quý yên, sự dã”, nghĩa là khi nước có đạo lý thì kẻ nào giàu và kẻ nào nghèo và kẻ nào hèn phải làm sao, nhưng khi nước vô đạo thì người nghèo đã giàu rồi sang chính là kẻ đáng sợ nhất và y (cái bầy Sâu mà ông để cho người không biết đến sự nhàn này dù vẫn luôn mãi mãi đến Văn hóa phương Đông!).

Một hôm trên tivi, trong bài tâm sự với thầy giáo cũ của mình, nhà Toán học Ngô Bảo Châu nói một bài chí lý: “Muốn thành người tốt, hãy ích lợi cho thế giới là người biết xấu hổ”! Tiêu chuẩn phân định thế giới tốt, ranh giới như toán học. Chỉ duy một hào mà không duy xấu hổ thì con người bị lừa, muốn bay lên mà không xác định được mình đang ở đâu. Khi vẫn đang tranh cãi, ông chủ nhân không định “tôi là người biết xấu hổ” là dân tin được một nhà rởm.

Một số Bloggers đã có sáng kiến truy tìm xem đi đâu là đi đến hình cho người QUÊ C NHC? Các anh em này đã tìm thấy cái ngu ngốc của một dân tộc là sự biết nhục, biết xấu hổ, trong đó có những ý kiến rằng người Quê hương thì có nhiều, nhưng phải tìm ra “những người M” sinh ra các “những người Con”, hoặc gợi ý “những người không biết nhục”..., nhưng cuộc tranh cãi này không thấy kết thúc, vì xúm nhau vào tìm “Quê hương” thì được, tìm Quê hương là phạm húy chẳng? Để cho “cái bầy Sâu” lũng đoạn xã hội, làm nước đến thế hệ mà người người tốt, thế mà chỉ có học mà đành khoanh tay thế dài thì đây là Quê hương hay là Quê vinh?

Lời xin trả lời với bạn Trùng Trùng Trùng “mặt bầy Sâu”. Ai cũng biết câu “Con sâu làm rầu nồi canh”, nhưng

vớ i tôi câu y gỏi m t l n tr i nghi m khó quên. M t l n vớ i tôi b n vi c, tôi xung phong n u c m. Tôi chu n b giã cua, g t m p, nh t rau đay tinh t m. B a c m đ n ra, tôi th m nghĩ th nào cũng đ c v khen. Ch ng ng khi m vung n i canh thì th y m t chú sâu xanh l t ch t, còn bám ch t vào m t d i chi c vung n i canh. Tôi ch còn bi t xin l i vớ i s b t c n. Cũng ch ng c n bi t con sâu có “can đ ” tr c ti p vào n i canh bên d i không, nh ng chúng tôi đành đ ph t c n i canh cua đi, ng i ăn c m tr n n c m, sau này m i l n b t giác nh i v n ghê c ng i. Bấy gi t ng t ng có m t b y sâu đang s ng ngoay ngo y, con c a trong n i, con bò quanh bát thì c m ngon canh ng t gì mà nu t cho đ c? Tôi tin r ng nh ng ng i có tâm h n nh y c m, c m t đ i s ng trong s ch, thi t tha yêu đ t n c quê h ng, tr c nh ng c nh ghê t m hi n nay trong xã h i cũng có c m giác rùng mình nh tôi trong b a c m có sâu y. Nhi u ng i tâm đ c v i bài th “T quố c rùng mình trong c n nh u nh t” c a nhà th Bùi Minh Quố c là vì v y.

Chúng tôi tin là ông có quy t tâm tr Sâu, nh ng “m u s t i nhân, thành s t i Thiên... t ” ph i không th a ông? Thiên t (con Tr i) là Vua, bấy gi là Vua t p th , trong t p th Vua y có nh ng ai thu c h nhà Sâu?

Sâu b đã n y sinh t lâu, tr c ông đã nhi u ng i đã mu n di t tr chúng mà ch u bó tay. Hãy ví d Th t ng Ph m Văn Đ ng, ông có th còn đi u này đi u kia đáng trách, nh ng ai cũng bi t ông không h dính vào b n “Sâu”, không cho con sang M , không có đô la g i Th y Sĩ, không đ a con vào ngôi v cao..., nghĩa là ông r t có t cách đ khai chi n v i l Sâu mà còn b t l c than th : Sâu t vai tr xu ng thì may còn tr đ c, ch Sâu t vai tr lên đ nh đ u thì đành xin hàng!

Có v B tr ng b đem ki m đi m đã thú th t: Tôi có l i, nh ng đ ng chí khác có lên thay thì cũng th thôi. Cái “c ch c a ta” nó th .

Phó th t ng ng i x Ngh thì nói hu ch to t cho d hi u: C “ch t chém” (chém sâu) th ng tay thì b u cũng không k p (t c là ng i s t t b sung vào không th nhi u b ng s Sâu sinh ra), th thì Quố c h i k này có b u đ c toàn nh ng “ng i đ tài đ c”, thì chi u theo nh n đ nh c a ông Sinh Hùng, s “tài đ c” y cũng ch làm cho đ i ng c a “b y sâu” đ c đông đ o thêm mà thôi.

Ch p nh n nh v y thì tr ng tr cũng vô ích th t, “t c đ tăng tr ng” c a b y sâu bao gi cũng cao h n cùng k khóa tr c! Đ c ng c thêm cho nh n đ nh s c nh dao c a ông Sinh Hùng, B Chính tr cũng nói th ng là trong v th t thoát 84.000 t đ ng c a Vinashin ch a th y có ai đáng ph i k lu t c . Th là r t rõ, xin quán tri t.

C v i “t c đ tăng tr ng” c a b y Sâu nh v y thì ch ng m y ch c m i lo ng i “nh v y mai kia, ng i ta nói là c m t b y sâu, t t c là sâu h t” e đ thành hi n th c l m. Và khi y đi u lo l ng ti p theo c a ông “M t b y sâu là ch t cái đ t n c này” cũng thành hi n th c n t. R t rõ, “ch t” theo c nghĩa đen.

Dân chúng tán th ng l i phát bi u có nét m i c a ông nh ng cũng thoáng th y trong quy t tâm có ph ng ph t chút gì lo ng i cho t ng lai, bi t đâu “mai kia t t c thành sâu h t”.... Khó th , đ n nhân v t th nhì trong h th ng quy n l c (là nói th nhì trong B Chính tr , ch Quố c h i thì quy n l c n i gì) còn không tr đ c Sâu, thì Sâu ph i b ph i m nh h n “ông th nhì” này? V y nó là ai ho c nh ng ai?

N u nh ng k gây h i ch là Sâu thì c sao không di t đ c? Sâu y ph i có ti n mua đ c tay chân, ph i có quy n b t ng i vào tù, ph i chi u đ c hào quang làm ng i dân lóe m t, ph i bi t ng y trang lúc n lúc hi n, lúc là thánh thi n lúc là ma cô..., ch c ph i nh v y thì con ng i m i ph i s Sâu, đ n n i ng i có quy n l c nh t nhì cũng ch u bó tay.

Th a ông Tr ng T n Sang, vì c m đ c n i khó khăn, l t léo, ma quái trong cu c tr Sâu

nên trong mọt bài thơ tôi đã phôi gởi con “Sâu bọ” này là con “QUÊ S” tại ác nôm trong đàng rơm, ai cũng trông thấy mà vẫn như không thấy gì cả, cả xã hội cả chế độ hoài mọt trò Ú tim. Bài thơ làm đã hơn 20 năm nay, mà lúc này còn đăng đợc trên mọt tờ báo cả ngành T Pháp.

Xin đưa lại bài thơ này để ông đọc cho vui, như là chia sẻ có ý nghĩa nhứt cả tôi với cả đợc bạn Quê hương và a trún c Trùng Trùng Trùng Sang, ngợc có lại phát biểu đợc ý kiến tợc ng, hợp lòng dân hiêm thấy. Tuy thơ u hiu khó khăn, nhưng tôi cũng học nhợc sĩ Tô Hời, thêm mọt tởn hy vọng, vì dợc sao “đến án đợc sâu” cả ông vẫn còn đợc ngợc, hiu quợc phía trợc còn tùy thuợc nời bợc pháp và bợc lĩnh cả tác giợc, tùy thuợc quyợc tâm và sự gợc n bợc với nhân dân.

Trợc khi đợc bút xin gởi ông mọt lời hy vọng chân thành.

Kính thơ

Đà Lạt 24-5-2011

H. S. P.

Tác giợc gởi trợc tiếp cho BVN.

Tìm con Quê s

□

□□□ Con Quê nôm gợc a Đợc Rơm
□□□ Mọt đoàn đợc t đợc lom khom đi tìm
□□□ Đợc soi sáng cả là kim
□□□ Mà con Quê s vẫn tìm chợc ra
□□□ Miợc ngợc i n tợc hò la
□□□ Tay ngợc i nhợc chợc nhợc t quà Quê ban
□□□ Con Quê hợc mọt ngón chân
□□□ Chợc anh xúm lại rút rợc m che lợc n
□□□ Thính tại, nghe Đợc Rơm truy n:
□□□ - “Đợc rợc bợc a thì phợc n với ông!”

Hà Sĩ Phu

□

□□□ (Đã đăng báo T pháp LĐ tháng 10-1987
□□□ và báo Doanh nghệp tháng 11-1993)

(Đăng bợc i bauxitevn on 27/05/2011)